

Arrest

nr. 211 896 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Georgische origine, afkomstig uit de stad Charkov, regio Charkov, Oekraïne. U werd geboren op 23 augustus 1968. U woonde vanaf uw geboorte tot het jaar 1985 samen met uw gezin in de stad Kashuri, te Georgië.

In 1985 verhuisde u naar Charkov waar u een professioneel-technische opleiding als elektricien kreeg. U deed vervolgens uw legerdienst van 1986 tot december 1988 in de Russische deelrepubliek van de Sovjet-Unie. Na uw legerdienst woonde u in Charkov waar u werkte als elektricien en chauffeur.

In het begin van de jaren 2000 huwde u met een Russische vrouw en u kreeg met haar twee kinderen. U ging na uw huwelijk met haar samenwonen in Rusland. U scheidde van uw vrouw in 2010 en keerde terug naar Charkov.

Begin 2015 werd u op straat benaderd door de politie. Ze controleerden uw documenten en overhandigden u een oproepingsbrief in het kader van de mobilisatie van reservisten. U ondertekende de brief en scheurde deze kapot toen de politieagenten vertrokken waren.

In de daaropvolgende weken kreeg u nog twee oproepingsbrieven in het kader van de mobilisatie die u door de politie op straat werden overhandigd. U ondertekende deze beide brieven, maar u gaf hier verder geen gevolg aan en u gooide deze brieven weg.

Na deze eerste drie oproepingsbrieven werd u eind april-begin mei 2015 een vierde keer tegengehouden door de politie. Ze controleerden uw documenten en namen u mee naar een militair doorverwijzingscentrum. Ze deden dit omdat u geen gehoor had gegeven aan de eerdere oproepingsbrieven. U vermoedde dat u van het militair doorverwijzingscentrum direct naar de oorlog zou gebracht worden. Tijdens de daaropvolgende nacht slaagde u er in om te ontsnappen uit het militair doorverwijzingscentrum.

U verbleef na uw ontsnappingspoging nog een maand bij een vriendin in Charkov wonen alvorens Oekraïne te verlaten.

U verliet Oekraïne op 28 mei 2015 en reisde met een vrachtwagen naar Duitsland. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek om internationale bescherming werd er geweigerd. U reisde vervolgens verder naar België en u diende hier op 20 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw intern paspoort uit Oekraïne neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Oekraïne vervolgd zal worden door de Oekraïense staat omdat u weigerde gehoor te geven aan de oproepingsbrieven die u in het kader van de mobilisatie ontvangen en ondertekend had. U zou na een vierde controle door de politie meegenomen zijn naar een militair doorverwijzingscentrum.

Het feit dat u weigerde gehoor te geven aan de verschillende oproepingsbrieven zou van u een dienstweigeraar maken, hoewel uzelf beweerde dat u als deserteur zou worden aanzien. Een deserteur is echter iemand die al militair actief is en zijn post verlaten heeft.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd (Ukraine Etat du conflit armé dans l'est après les accords de Minsk II - 20/05/2016) blijkt dat de aard van het conflict in het oosten van Oekraïne is geëvolueerd sinds het begin van de gevechten in mei 2014. Na het ondertekenen van de akkoorden van Minsk II in februari 2015 zijn de gevechten tussen de Oekraïense troepen en de pro-Russische separatisten namelijk duidelijk minder intens geworden, ook al worden er nog periodes van oploeiend sporadisch geweld en gevechten gemeld. In september 2015 ondertekenden de Oekraïense autoriteiten en de pro-Russische separatisten opnieuw een staakt-het-vuren-akkoord. Dit akkoord beperkte de vijandelijkheden en het aantal slachtoffers van het conflict aanzienlijk, ook al blijven er afzonderlijke conflicten en gelokaliseerde vuurgevechten bestaan, hoofdzakelijk langs de contactlijn in de oblast Donetsk. Deze weinig intense conflictsituatie blijft tot vandaag bestaan.

In deze context van oorlog met de pro-Russische separatisten van de oblasten Donetsk en Loehansk meldt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus, Oekraïne. De mobilisatiecampagnes, dd. 04/04/2018), dat de Oekraïense autoriteiten verschillende golven van gedeeltelijke mobilisatie van reservisten hebben afgekondigd om mannen de strijd in te sturen. Na de zesde mobilisatiegolf, die eindigde in augustus 2015, is er tot vandaag geen nieuwe mobilisatie van Oekraïense reservisten geweest omdat het aantal vrijwilligers dat onder contract in dienst trad in het Oekraïense leger, voldoende was. De Oekraïense autoriteiten hebben vaak hun wens geuit, naar een beroepsleger te evolueren en het gebruik van reservisten indien nodig te overwegen.

In deze context verklaart u dat u vreest naar het Oekraïense leger te worden gestuurd en bent u om die reden uw land ontvlucht.

Er dient te worden benadrukt dat een land de dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve moet regelen en dat de vervolging of de straf van wie zich onttrekt aan de dienstplicht, aan de mobilisatie van reservisten of van wie deserteert, in het kader van de reglementering waaraan alle ingezetenen zijn onderworpen, in principe niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, noch als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Bovendien heeft de

reglementering betreffende de dienstplicht, het behoud van een militaire reserve en de mobilisatie tot doel, over voldoende gevechtstroepen te beschikken ingeval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit betekent dat in geval van een militair conflict sommige categorieën van ingezetenen van een land indien nodig naar de wapens grijpen en strijd leveren om de integriteit of de nationale veiligheid te garanderen. Alleen het feit te worden gedwongen wettig strijd te leveren, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Het CGVS meent verder dat u niet aannemelijk kunt maken dat u effectief werd opgeroepen in het kader van een mobilisatie van reservisten voor de Oekraïense strijdkrachten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs hebt aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u daadwerkelijk persoonlijk werd opgeroepen om zich aan te melden in het kader van een mobilisatie (u beweerde alle oproepingsbrieven te hebben weggegooid). De geloofwaardigheid van uw bewering dat u in het verleden reeds werd opgeroepen, kan dus louter op basis van uw verklaringen worden beoordeeld.

In dit verband kan worden opgemerkt dat uw relaas over de wijze waarop u uw oproepingsbrieven verkreeg en de wijze waarop u aangehouden werd in het kader van de mobilisatie verschillende opmerkelijke en weinig logische elementen bevatte die de geloofwaardigheid van uw oproeping in het kader van de mobilisatie ondermijnen.

Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u begin 2015 na een politiecontrole bij een bushalte een oproepingsbrief overhandigd kreeg die u ondertekende (CGVS, pg. 11). In de weken daaropvolgend zou u nog een tweede en derde oproepingsbrief op straat hebben ontvangen van de politie, telkens na een toevallige controle van uw documenten door de politie op straat (CGVS, pg. 12 & 13). U zou deze brieven na ondertekening telkens hebben weggegooid (CGVS, pg. 13). Dergelijke wijze van werken voor het afgeven van oproepingsbrieven in het kader van de mobilisatie – waarbij men u meermaals bij een toevallige controle op straat een convocatie zou overhandigd hebben – lijkt weinig waarschijnlijk in de Oekraïense context. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw dossier werd toegevoegd (COI Focus, Oekraïne. De mobilisatiecampagnes, dd. 04/04/2018), blijkt immers dat oproepingsbrieven meestal met de post werden opgestuurd omdat er een gebrek aan middelen was om de oproepingen persoonlijk af te geven aan de betrokkene. Hoewel het niet uit te sluiten is dat u misschien één keer een dergelijke oproepingsbrief zou gekregen hebben na een controle op straat, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u in de korte tijdspanne van enkele weken verscheidene oproepingsbrieven zou ontvangen hebben bij toevallige controles op straat wanneer de Oekraïense overheid over dergelijk gebrek aan middelen beschikt om de oproepingsbrieven te verdelen. Tevens stroken uw verklaringen over de dienst die de oproepingsbrieven overhandigde, niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelde namelijk uitdrukkelijk dat het de politie was die u deze brieven overhandigde (CGVS, pg. 13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat de oproepingen in het kader van de mobilisatie verlopen via de militaire commissariaten en uitgevoerd worden door personeel van de “Security Service” van Oekraïne, d.i. de Nationale Veiligheidsdienst of ‘SBU’, en dus niet door de reguliere politie (COI Focus, Oekraïne. De mobilisatiecampagnes, dd. 04/04/2018, p. 59). Het feit dat u uw oproepingsbrieven telkens bij toevallige controles zou ontvangen hebben van de politie doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Voorts blijken uw verklaringen over uw arrestatie én aanhouding niet te stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo stelde u dat u bij een vierde controle op straat opnieuw door de politie werd aangehouden en vervolgens naar een militair doorverwijzingscentrum werd gebracht (CGVS, pg. 13 & 14). U vreesde dat u vervolgens vanuit dat militair doorverwijzingscentrum direct naar de oorlog zou worden gebracht (CGVS, pg. 14). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter geenszins dergelijke handelswijze van de Oekraïense autoriteiten. Er dient vooreerst opnieuw te worden benadrukt dat het de militaire commissariaten zijn die verantwoordelijk zijn voor de oproepingsbrieven en de mobilisatie én dit dus niet wordt uitgevoerd door de politie. Bovendien wordt er in de informatie waarover het CGVS beschikt, geen melding gemaakt van dergelijke werkwijze waarbij men u gedwongen naar een militair doorverwijzingscentrum zou sturen en u vervolgens rechtstreeks naar de oorlog zou brengen. De informatie waarover het CGVS beschikt, zegt immers dat men wanneer men geen gevolg geeft aan de eerste twee ondertekende oproepingsbrieven men louter een boete riskeert. Wanneer men aan een derde oproepingsbrief geen gevolg gaf – het geval waarin u beweerde zich te bevinden – riskeerde men gerechtelijke vervolgingen en een veroordeling van maximaal 2 tot 5 jaar gevangenisstraf. Het is in deze opmerkelijk dat u niet op de hoogte bleek te zijn van deze wetgeving. U stelde namelijk dat u reeds na een eerste ondertekende convocatiebrief al een gevangenisstraf riskeerde (CGVS, pg. 18). Er kan echter redelijkerwijze van u verwacht worden dat wanneer u dergelijke convocatiebrieven ontving én u deze ondertekende, u zich ten minste bewust zou zijn of u zich zou informeren over wat de gevolgen zijn van dergelijke brieven. Gezien uw verklaringen over de handelingen van de Oekraïense autoriteiten ten aanzien van dienstweigeraars (nl.

onmiddellijke opsluiting in een militair doorverwijzingscentrum om daarop direct naar het front te worden gestuurd) dermate afwijken van de normale procedure zoals die wettelijk is voorzien en blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt ook effectief werd toegepast (nl. gerechtelijke vervolging ingesteld door de militaire commissariaten die eventueel tot een veroordeling kan leiden) kan geen geloof worden gehecht aan uw verhaal dat u reeds werd gevisieerd door de Oekraïense autoriteiten omwille van eventuele dienstweigering.

Het feit dat uw verklaringen over de verschillende oproepingsbrieven die u ontvangen zou hebben en de wijze waarop u aangehouden zouden zijn, een opeenstapeling van weinig logische elementen bevatten én u bovendien foutieve verklaringen aflegde over de vervolging die u reeds zou hebben ondergaan alsook over de strafmaat die u boven het hoofd hing na het ondertekenen van dergelijke convocatiebrieven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u reeds herhaaldelijk zou zijn opgeroepen in het kader van de mobilisatie en dat u omwille van uw weigeringen ook effectief al werd vervolgd door de autoriteiten.

Zelfs indien u in het verleden effectief werd opgeroepen in het kader van een mobilisatie – een bewering waaraan zoals gezegd weinig geloof kan worden gehecht – betekent dit bovendien geenszins dat u momenteel bij terugkeer naar Oekraïne effectief riskeert om alsnog gemobiliseerd te worden of vervolgd te worden door de autoriteiten omwille van weigering van mobilisatie in het verleden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat een advocaat en vertegenwoordiger van het Ukraine Helsinki Human Rights Union hierover het volgende verklaarde: “De dienstweigeraars worden niet meer naar het leger gezonden in het kader van de mobilisatie, aangezien die sinds lang afgelopen is. Dat is duidelijk! Volgens mijn ervaring worden niet alle dienstweigeraars gerechtelijk vervolgd. Verre van. Goed de helft van hen is naar huis teruggekeerd en leeft rustig zonder lastig gevallen te worden door d autoriteiten.” (COI Focus, Oekraïne. De mobilisatiecampagnes, dd. 04/04/2018, p. 11).

Geheel bijkomstig kan nog worden aangestipt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde reden voor de weigering van mobilisatie, namelijk dat u gewetensbezwaarde zou zijn.

U verklaarde immers dat u niet wou gaan vechten omdat u vond dat de oorlog niet terecht of nodig was. U zei dat het niet uw oorlog was en u niet van oorlog hield, en u al veel slachtoffers had gezien (CGVS, pg. 17). U herhaalde dit en stelde dat u geen voorstander bent van geweld en u geen vijanden zag in deze oorlog (CGVS, pg. 17). Uit uw verdere verklaringen blijkt echter dat u geen morele of ethische principes formuleerde om uw beweerde overtuiging als gewetensbezwaarde te onderbouwen. Hoewel u verklaart pacifist te zijn, getuigen uw antwoorden op andere vragen geenszins van een diepgaande en duurzame reflectie en van morele en ethische principes omtrent het gebruik van geweld en het voeren van oorlog. Zo stelde u dat als een land wordt aangevallen dat land het recht heeft om zich met geweld te verdedigen tegen dergelijke aanval (CGVS, pg. 18). U stelde voorts dat in een oorlog alle middelen heilig zijn, zoals verdedigen, spugen en bijten (CGVS, pg. 19). Wat betreft de situatie in Oost-Oekraïne stelde u dat u boos was op Rusland omdat ze een deel van Georgië hadden bezet en ze de Krim hadden overgenomen zonder dat er één enkel schot werd afgevuurd vanuit Oekraïense kant (CGVS, pg. 19). U beweerde in dit verband bovendien dat Oekraïne niet enkel het recht had om zich te verdedigen tegen de aanval in Oost-Oekraïne, maar de plicht had om haar territoriale eenheid te bewaren (CGVS, pg. 19). U verklaarde dat dit waarschijnlijk met geweld moest gebeuren (CGVS, pg. 19). Voorts bleek u ook niet tegen legerdienst of wapenbezit te zijn (CGVS, pg. 19). U beweerde immers dat u, wanneer de legerdienst in België verplicht zou zijn en u zou opgeroepen worden, zou deelnemen aan de Belgische kant (CGVS, pg. 19). Tevens dient te worden opgemerkt dat ook uit uw persoonlijke historiek geenszins blijkt dat u tegen oorlog, geweld of wapenbezit was.

U stelde immers dat u uw legerdienst ten tijde van de Sovjet-Unie had gedaan en u voordien op school had leren omgaan met Kalasjnikovs wat u zelf leuk vond om te doen (CGVS, pg. 7). U vond het in deze moeilijk om onder woorden te brengen hoe het voelde om te schieten, u zei dat u schoot en dat graag deed (CGVS, pg. 7). Uit bovenstaande vaststellingen, namelijk dat u beweerde dat in een oorlog alle middelen heilig zijn, dat Oekraïne de plicht heeft om haar territoriale eenheid te bewaren met geweld tegen Rusland, dat u uw legerdienst hier in België wel zou doen, dat u uw legerdienst in Oekraïne had gedaan en u het leuk vond om met Kalasjnikovs te schieten, blijkt dan ook geenszins dat u een overtuigd pacifist bent.

Bijgevolg kan er niet besloten worden dat de door u gegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele toekomstige oproeping door het leger in het kader van een mobilisatie oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een eventuele oproeping. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw intern paspoort uit Oekraïne bevestigt enkel uw identiteit, beroep en herkomst uit Charkov, Oekraïne die in deze beslissing niet wordt betwist.

Daarnaast haalde u aan dat u medische problemen kende, nl. dat u glaucoom aan uw rechteroog zou hebben en dat u aan hepatitis C en levercirrose zou lijden (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 7c). Zonder afbreuk te doen aan de ernst van uw gezondheidstoestand, dient hier wel te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Oekraïne in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Charkov (provincie Charkov) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de samenwerkingsplicht, artikel 3 EVRM, de beoordelingsfout en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en de samenwerkingsplicht die in dit kader op verweerder rust.

Vervolgens betoogt verzoeker:

“De link tussen gewetensbezwaar de en de vluchtelingenconventie werd door de UNHCR toegelicht in de Guidelines n° 10. In dit document stelt de UNHCR dat er verschillende types gewetensbezwaarde bestaan. Het is niet noodzakelijk dat de asielzoeker een absolute pacifist zou zijn om in aanmerking te komen voor de toekenning van het statuut van vluchteling. Personen die menen dat het in sommige gevallen gerechtvaardigd is dat een staat zich verdedigd maar niet in andere omstandigheden en dat men dan het recht heeft om bezwaar te hebben tegen mobilisatie moeten ook als gewetensbezwaarde beschouwd worden. Indien zij voor hun weigering vervolgd worden komen zij dan in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatuut (zie p. 1, §3).

De UNHCR stelt ook et bezwaar tegen de legerdienst ook met de tijd kan evolueren en dat zelfs vrijwilligers in aanmerking kunnen komen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut.

Het feit dat verzoeker zijn legerdienst heeft afgelegd, en dat hij op school leerde omgaan met wapens, wat hij toen leuk vond (CGVS, p. 7) is dus niet pertinent om de huidige redenen van zijn weigering niet te beschouwen als gewetensbezwaren.

Daarnaast is het weigeren van een mobilisatie in het kader van een illegaal conflict of een conflict waar er zware mensenrechtenschendingen door de partijen gepleegd werden ook gegronde redenen om een mobilisatie te weigeren en kunnen aanleiding geven tot de toekenning van een vluchtelingenstatuut.

Verzoeker geeft aan dat hij vond dat die oorlog niet terecht was of nodig, dat er in deze oorlog eigenlijk geen vijanden zijn. Hij heeft ook, echter per toeval maar wel bewust, deelgenomen aan betogingen in Kharkov (CGVS p. 17).

Het louter feit dat verzoeker meent dat, los van de situatie in Oekraïne (CGVS, p. 18, in fine) van oordeel is dat een land die aangevallen wordt het recht en de plicht heeft om zijn integriteit te verdedigen ontslaat het CGVS niet van zijn samenwerkingsplicht die inhoudt om de redenen waarom verzoeker zich tegen zijn mobilisatie voor het conflict in Ukraine verzet te onderzoeken. Het CGVS moet verzoeker hierover gepaste vragen stelt om de oprechtheid van deze redenen te onderzoeken. Dit is niet of onvoldoende gebeurd. Wanneer verzoeker de kans ervoor kreeg heeft hij wel in het kort de belangrijkste redenen kunnen geven (CGVS, p. 17).”

Over de geloofwaardigheid van zijn oproepingen, doet verzoeker gelden:

“Het CGVS maakt een analyse van de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over feiten die zich in 2015 afspeelden op basis van informatie over de gang van zaken in 2017 of 2018. Het CGVS maakt dus een anachronisme.

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor heel duidelijk gesteld dat de situatie in 2015, kort na het begin van het conflict, chaotisch was en dat de mobilisatie daar op verschillende manieren gebeurde, doorheen Ukraine (CGVS, p. 12).

Dat het nu op een andere manier gebeurd, sluit niet uit dat de werkwijze van de Ukrainse overheid toen mogelijk de vorm nam die door verzoeker beschreven werd.”

Verzoeker gaat verder in op de actualiteit van zijn vrees. In dit kader stelt hij:

“Het CGVS heeft louter gesteld dat goed de helft van de personen die de mobilisatie weigerden rustig in Ukraine wonen. Geen woord wordt gerept over het lot van de andere helft van de personen die hun mobilisatie weigerden.

Nochtans voorziet de Ukrainse wetgeving voor straffen tot 5 jaar opsluiting voor dienstweigeraars. Naast de vraag of deze straffen buiten proportie zijn en dus als een vervolging beschouwd kunnen worden, wat uiteindelijk een feitenappreciatie is, dient men ook de omstandigheden waarin deze straffen uitgevoerd worden onderzoeken.

Deze omstandigheden, in Ukraine, kunnen worden beschouwd als tegenstrijdig met de artikel 3 van het EVRM.”

Vervolgens wijst verzoeker op informatie over de gevangenisomstandigheden in Oekraïne. Volgens hem is de situatie aldaar van zulke aard dat de meest fundamentele mensenrechten, waaronder het verbod op foltering en onmenselijke behandeling, er geschonden worden. In dit kader volstaat het niet dat verweerder stelt dat een opsluiting onaannemelijk is omdat de helft van de dienstweigeraars geen problemen kent.

Verzoeker concludeert dat, gezien zowel zijn oproepingen als zijn gewetensbezwaren geloofwaardig zijn, hij als vluchteling moet worden erkend.

Zo de Raad niet overtuigd zou zijn van zijn gewetensbezwaren, vraagt verzoeker om minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar de levensomstandigheden in de Oekraïense gevangnissen.

Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

3.3. Voorts wijst de Raad erop dat hij bij het onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een arrest dient te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en dient aan te geven om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Omtrent verzoekers medische problemen, wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Daarnaast haalde u aan dat u medische problemen kende, nl. dat u glaucoom aan uw rechteroog zou hebben en dat u aan hepatitis C en levercirrose zou lijden (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 7c). Zonder afbreuk te doen aan de ernst van uw gezondheidstoestand, dient hier wel te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker vecht deze motieven niet aan en brengt geen elementen bij die hierop een ander licht zouden kunnen werpen. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

3.5. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij in het kader van de mobilisatie zou hebben geweigerd gehoor te geven aan verschillende oproepingen, als dienstweigeraar werd beschouwd en daardoor problemen vreesde.

Dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging in dit kader op manifeste wijzen worden ondergraven door verzoekers laconieke houding en gebrek aan interesse voor zijn asielaanvraag in Duitsland. Hoewel verzoeker uitdrukkelijk aangaf dat hij zich voor zijn asielaanvraag in Duitsland eerder had beroepen op dezelfde asielmotieven, bleek hij zich niet te hebben geïnformeerd over en bijgevolg geen idee te hebben van de redenen waarom zijn asielaanvraag in Duitsland werd geweigerd. Evenmin ging hij blijkens zijn verklaringen tegen de door hem ontvangen weigeringsbeslissing in Duitsland in beroep (administratief dossier, persoonlijk onderhoud CGVS, p.10). Dergelijke houding getuigt niet van een ernstige en oprechte nood aan internationale bescherming.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing niet weerlegt doch deze volledig onverlet laat waar gemotiveerd wordt:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd (Ukraine Etat du conflit armé dans l'est après les accords de

Minsk II - 20/05/2016) blijkt dat de aard van het conflict in het oosten van Oekraïne is geëvolueerd sinds het begin van de gevechten in mei 2014. Na het ondertekenen van de akkoorden van Minsk II in februari 2015 zijn de gevechten tussen de Oekraïense troepen en de pro-Russische separatisten namelijk duidelijk minder intens geworden, ook al worden er nog periodes van oploeiend sporadisch geweld en gevechten gemeld. In september 2015 ondertekenden de Oekraïense autoriteiten en de pro-Russische separatisten opnieuw een staakt-het-vuren-akkoord. Dit akkoord beperkte de vijandelijkheden en het aantal slachtoffers van het conflict aanzienlijk, ook al blijven er afzonderlijke conflicten en gelokaliseerde vuurgevechten bestaan, hoofdzakelijk langs de contactlijn in de oblast Donetsk. Deze weinig intense conflictsituatie blijft tot vandaag bestaan.

In deze context van oorlog met de pro-Russische separatisten van de oblasten Donetsk en Loehansk meldt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus, Oekraïne. De mobilisatiecampagnes, dd. 04/04/2018), dat de Oekraïense autoriteiten verschillende golven van gedeeltelijke mobilisatie van reservisten hebben afgekondigd om mannen de strijd in te sturen. Na de zesde mobilisatiegolf, die eindigde in augustus 2015, is er tot vandaag geen nieuwe mobilisatie van Oekraïense reservisten geweest omdat het aantal vrijwilligers dat onder contract in dienst trad in het Oekraïense leger, voldoende was. De Oekraïense autoriteiten hebben vaak hun wens geuit, naar een beroepsleger te evolueren en het gebruik van reservisten indien nodig te overwegen.

In deze context verklaart u dat u vreest naar het Oekraïense leger te worden gestuurd en bent u om die reden uw land ontvlucht.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gelden.

Betreffende de wijze waarop verzoeker in de periode 2014-2015 meermaals beweert te zijn opgeroepen, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Het CGVS meent verder dat u niet aannemelijk kunt maken dat u effectief werd opgeroepen in het kader van een mobilisatie van reservisten voor de Oekraïense strijdkrachten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs hebt aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u daadwerkelijk persoonlijk werd opgeroepen om zich aan te melden in het kader van een mobilisatie (u beweerde alle oproepingsbrieven te hebben weggegooid). De geloofwaardigheid van uw bewering dat u in het verleden reeds werd opgeroepen, kan dus louter op basis van uw verklaringen worden beoordeeld.

In dit verband kan worden opgemerkt dat uw relaas over de wijze waarop u uw oproepingsbrieven verkreeg en de wijze waarop u aangehouden werd in het kader van de mobilisatie verschillende opmerkelijke en weinig logische elementen bevatte die de geloofwaardigheid van uw oproeping in het kader van de mobilisatie ondermijnen.

Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u begin 2015 na een politiecontrole bij een bushalte een oproepingsbrief overhandigd kreeg die u ondertekende (CGVS, pg. 11). In de weken daaropvolgend zou u nog een tweede en derde oproepingsbrief op straat hebben ontvangen van de politie, telkens na een toevallige controle van uw documenten door de politie op straat (CGVS, pg. 12 & 13). U zou deze brieven na ondertekening telkens hebben weggegooid (CGVS, pg. 13). Dergelijke wijze van werken voor het afgeven van oproepingsbrieven in het kader van de mobilisatie – waarbij men u meermaals bij een toevallige controle op straat een convocatie zou overhandigd hebben – lijkt weinig waarschijnlijk in de Oekraïense context. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw dossier werd toegevoegd (COI Focus, Oekraïne. De mobilisatiecampagnes, dd. 04/04/2018), blijkt immers dat oproepingsbrieven meestal met de post werden opgestuurd omdat er een gebrek aan middelen was om de oproepingen persoonlijk af te geven aan de betrokkene. Hoewel het niet uit te sluiten is dat u misschien één keer een dergelijke oproepingsbrief zou gekregen hebben na een controle op straat, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u in de korte tijdspanne van enkele weken verscheidene oproepingsbrieven zou ontvangen hebben bij toevallige controles op straat wanneer de Oekraïense overheid over dergelijk gebrek aan middelen beschikt om de oproepingsbrieven te verdelen. Tevens stroken uw verklaringen over de dienst die de oproepingsbrieven overhandigde, niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelde namelijk uitdrukkelijk dat het de politie was die u deze brieven overhandigde (CGVS, pg. 13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat de oproepingen in het kader van de mobilisatie verlopen via de militaire commissariaten en uitgevoerd worden door personeel van de “Security Service” van Oekraïne, d.i. de Nationale Veiligheidsdienst of ‘SBU’, en dus niet door de reguliere politie (COI Focus, Oekraïne. De mobilisatiecampagnes, dd. 04/04/2018, p. 59). Het feit dat u uw oproepingsbrieven telkens bij toevallige controles zou ontvangen hebben van de politie doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Voorts blijken uw verklaringen over uw arrestatie én aanhouding niet te stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo stelde u dat u bij een vierde controle op straat opnieuw door de politie werd aangehouden en vervolgens naar een militair doorverwijzingscentrum werd gebracht (CGVS, pg.

13 & 14). U vreesde dat u vervolgens vanuit dat militair doorverwijzingscentrum direct naar de oorlog zou worden gebracht (CGVS, pg. 14). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter geenszins dergelijke handelswijze van de Oekraïense autoriteiten. Er dient vooreerst opnieuw te worden benadrukt dat het de militaire commissariaten zijn die verantwoordelijk zijn voor de oproepingsbrieven en de mobilisatie én dit dus niet wordt uitgevoerd door de politie. Bovendien wordt er in de informatie waarover het CGVS beschikt, geen melding gemaakt van dergelijke werkwijze waarbij men u gedwongen naar een militair doorverwijzingscentrum zou sturen en u vervolgens rechtstreeks naar de oorlog zou brengen. De informatie waarover het CGVS beschikt, zegt immers dat men wanneer men geen gevolg geeft aan de eerste twee ondertekende oproepingsbrieven men louter een boete riskeert. Wanneer men aan een derde oproepingsbrief geen gevolg gaf – het geval waarin u beweerde zich te bevinden – riskeerde men gerechtelijke vervolgingen en een veroordeling van maximaal 2 tot 5 jaar gevangenisstraf. Het is in deze opmerkelijk dat u niet op de hoogte bleek te zijn van deze wetgeving. U stelde namelijk dat u reeds na een eerste ondertekende convocatiebrief al een gevangenisstraf riskeerde (CGVS, pg. 18). Er kan echter redelijkerwijze van u verwacht worden dat wanneer u dergelijke convocatiebrieven ontving én u deze ondertekende, u zich ten minste bewust zou zijn of u zich zou informeren over wat de gevolgen zijn van dergelijke brieven. Gezien uw verklaringen over de handelingen van de Oekraïense autoriteiten ten aanzien van dienstweigeraars (nl. onmiddellijke opsluiting in een militair doorverwijzingscentrum om daarop direct naar het front te worden gestuurd) dermate afwijken van de normale procedure zoals die wettelijk is voorzien en blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt ook effectief werd toegepast (nl. gerechtelijke vervolging ingesteld door de militaire commissariaten die eventueel tot een veroordeling kan leiden) kan geen geloof worden gehecht aan uw verhaal dat u reeds werd geviseerd door de Oekraïense autoriteiten omwille van eventuele dienstweigering.

Het feit dat uw verklaringen over de verschillende oproepingsbrieven die u ontvangen zou hebben en de wijze waarop u aangehouden zouden zijn, een opeenstapeling van weinig logische elementen bevatten én u bovendien foutieve verklaringen aflegde over de vervolging die u reeds zou hebben ondergaan alsook over de strafmaat die u boven het hoofd hing na het ondertekenen van dergelijke convocatiebrieven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u reeds herhaaldelijk zou zijn opgeroepen in het kader van de mobilisatie en dat u omwille van uw weigeringen ook effectief al werd vervolgd door de autoriteiten.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij het CGVS een anachronisme verwijt en poneert dat de informatie die het CGVS hanteert betrekking heeft op de gang van zaken in 2017 of 2018, dient immers te worden vastgesteld dat verzoekers betoog kennelijk feitelijke grondslag mist. De informatie en wetgeving in kwestie, opgenomen in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier, heeft immers weldegelijk specifiek betrekking op de periode waarin verzoeker beweert te zijn opgeroepen voor het leger. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid. Dat verzoeker over de wijze waarop hij zou zijn opgeroepen voor het leger verklaringen aflegt die op diverse punten afwijken van de blijkens de voorhanden zijnde informatie indertijd gangbare praktijken in Oekraïne, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze beweerde oproepingen.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste gang van zaken wordt nog verder ondergraven doordat zich, zo blijkt uit een lezing van het administratief dossier, een kennelijke omissie voordoet in zijn verklaringen in de vragenlijst. Hoewel hij bij het CGVS beweerde dat hij verschillende keren zou zijn geconvoceerd alvorens hij uiteindelijk werd meegenomen en overgebracht naar het militair commissariaat, maakte hij hiervan in de vragenlijst immers geen melding. In de vragenlijst maakte hij slechts melding van de algemene mobilisatie in 2015, van het gegeven dat “de mannen” gedwongen werden om naar oorlogsgebied te gaan en van het feit dat “mannen” zelfs op straat werden meegenomen en gaf hij vervolgens aan: “Een keer ben ik daar ook terecht gekomen, dat was ergens in eind april, begin mei 2015” (administratief dossier, persoonlijk onderhoud CGVS, p.11; vragenlijst, nr.3.5.). Indien verzoeker werkelijk reeds verschillende oproepingen had ontvangen en had geweigerd hieraan gehoor te geven alvorens hij werd meegenomen, kon worden verwacht dat hij dit in de vragenlijst eveneens zou hebben vermeld.

Verzoeker legde bij het CGVS daarenboven vage en weinig doorleefde verklaringen af over het aantal pogingen om hem te rekruteren en de situering in de tijd van deze pogingen. Initieel verklaarde hij, gevraagd hoeveel convocatiebrieven hij ontving: “Van hand in hand, drie vier misschien vijf keren”. Nogmaals gevraagd of het dan drie, vier of vijf keren was, gaf hij vervolgens aan: “Een paar keren, enkele keren”. Wanneer de vraag andermaal werd herhaald, stelde hij dan weer: “Vier keren zeker”. Verzoeker bleek bovendien niet in staat om het gebeurde op een spontane en gedegen wijze te situeren in de tijd. Zo kon hij de eerste poging om hem op te roepen nadat hiernaar meermaals werd

doorgevraagd niet beter situeren dan in de winter, begin 2015. Wanneer hem even later gevraagd werd wanneer hij dan zijn tweede convocatie ontving, ontweek verzoeker initieel de vraag. Vervolgens gevraagd of hij zijn tweede convocatie een dag, een week of een maand nadien ontving, kwam verzoeker niet verder dan aan te geven: *“Na een week of twee misschien een maand (...)”*. Nogmaals gevraagd of hij echt niet wist wanneer hij zijn tweede convocatie ontving, kaatste verzoeker de vraag terug en antwoordde hij: *“Geloof je me niet”*. Wanneer hij erop werd gewezen dat hem iets werd gevraagd, antwoordde hij: *“Moet ik u zweren”*. Andermaal werd de vraag herhaald, waarop verzoeker uiteindelijk aangaf: *“Ik zal zeggen, ongeveer. Ik kan niet zeggen, twee weken en daarna nog eens één week”*. Nadien bevestigde verzoeker deze laatste verklaring wanneer deze door de ondervrager werd herhaald (administratief dossier, persoonlijk onderhoud CGVS, p.11-13). Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker over de verschillende pogingen om hem te rekruteren en hun situering in de tijd spontane, doorleefde, duidelijke, precieze en consistente verklaringen zou afleggen. Dat hij hiertoe niet bij machte bleek, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Ook de algehele, door verzoeker geschetste gang van zaken en de door verzoeker aangehaalde gedragingen in de periode waarin hij meermaals zou zijn geconvoceerd om toe te treden tot het leger ontberen iedere geloofwaardigheid. Enerzijds beweerde verzoeker dat hij, omdat hij schrik had om naar de oorlog te moeten, in die periode maandenlang niet naar huis zou zijn gegaan en ondergedoken zou hebben geleefd. Anderzijds zou verzoeker zich desalniettemin nog dagelijks in de stad hebben begeven, daarbij openbare plaatsen zoals een bushalte waar er vaak controles plaatsvonden niet hebben gemeden en zelfs openlijk en via een bureau van werkgelegenheid op zoek zijn geweest naar werk (administratief dossier, persoonlijk onderhoud CGVS, p.12-14, 16). Dit is niet plausibel.

Verzoeker legde daarenboven uiterst vage en ongeloofwaardige verklaringen af over de persoon bij wie hij eerst drie maanden en nadien, na zijn ontsnapping, nogmaals een maand ondergedoken zou hebben geleefd. Ondanks dat hij deze vrouw omschreef als zijn minnares, lief of vriendin, ondanks dat hij maandenlang bij deze vrouw zou hebben geleefd en ondanks dat hij aangaf dat hij haar leerde kennen en zag zitten, bleek verzoeker haar naam namelijk niet te kunnen verstrekken. Hiernaar gevraagd, kwam hij niet verder dan te stellen: *“Ik zal proberen op haar naam te komen, ze had een vreemde naam. Lyra of Lera vreemde naam, maar mooi”*. Haar familienaam bleek hij vervolgens niet te kunnen verstrekken (administratief dossier, persoonlijk onderhoud CGVS, p.16-17).

Over zijn ontsnapping legde verzoeker eveneens manifest ongeloofwaardige verklaringen af. Zo is het geheel niet aannemelijk dat rekruten die tegen hun wil werden opgepakt, werden overgebracht naar en vastgehouden in een militair doorverwijzingscentrum en van daaruit de volgende dag gedwongen zouden worden overgebracht naar het front niet beter werden bewaakt en dat verzoeker zich dermate eenvoudig naar buiten kon begeven en kon ontsnappen. Nog minder geloofwaardig is het dat hij daarbij kon ontsnappen door een gat in de omheining dat reeds in 1986 zou zijn gecreëerd door jongeren die indertijd aan hun legerdienst wilden ontsnappen en naar huis wilden gaan. Dat dergelijke eenvoudige ontsnappingsroute drie decennia lang onopgemerkt zou zijn gebleven en niet zou zijn afgesloten, is geheel niet aannemelijk (administratief dossier, persoonlijk onderhoud CGVS, p.16).

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen, in het licht van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, dat verzoeker niet op de hoogte bleek over de mogelijkheden tot vrijstelling van een opname in het leger. Zo gaf hij initieel aan dat hij niet zou kunnen zeggen of er uitzonderingen of vrijstellingen mogelijk waren in het kader van een mobilisatie, dat dit misschien wel zo was doch dat hij hiervan niet op de hoogte was. Wanneer hierover werd doorgevraagd, gaf verzoeker vervolgens slechts aan dat dit (mogelijks) zo was indien je blind of invalide was of door middel van corruptie of kennissen in hoge kringen. Uit de voormelde informatie blijkt echter dat er nog verschillende andere mogelijkheden tot uitzondering en vrijstelling waren (administratief dossier, persoonlijk onderhoud, p.17-18). Het was geenszins onredelijk om van verzoeker, die beweerde meermaals een oproeping voor het leger te hebben geweigerd, daarom zijn land te zijn ontvlucht en omwille van deze reden niet te kunnen terugkeren naar dit land, te verwachten dat hij beter op de hoogte zou zijn omtrent het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de herhaalde pogingen om hem op te roepen voor het leger. Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in Oekraïne zou worden beschouwd als dienstweigeraar.

Zo al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers vermeende oproeping en dienstweigering in het verleden, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoeker hoegenaamd niet

aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan op heden en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst enige vrees zou dienen te koesteren.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht opgemerkt dat er in Oekraïne geenszins sprake is van een veralgemeende (strafrechtelijke) vervolging van Oekraïense dienstweigeraars. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Zelfs indien u in het verleden effectief werd opgeroepen in het kader van een mobilisatie – een bewering waaraan zoals gezegd weinig geloof kan worden gehecht – betekent dit bovendien geenszins dat u momenteel bij terugkeer naar Oekraïne effectief riskeert om alsnog gemobiliseerd te worden of vervolgd te worden door de autoriteiten omwille van weigering van mobilisatie in het verleden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat een advocaat en vertegenwoordiger van het Ukraine Helsinki Human Rights Union hierover het volgende verklaarde: “De dienstweigeraars worden niet meer naar het leger gezonden in het kader van de mobilisatie, aangezien die sinds lang afgelopen is. Dat is duidelijk! Volgens mijn ervaring worden niet alle dienstweigeraars gerechtelijk vervolgd. Verre van. Goed de helft van hen is naar huis teruggekeerd en leeft rustig zonder lastig gevallen te worden door de autoriteiten.” (COI Focus, Oekraïne. De mobilisatiecampagnes, dd. 04/04/2018, p. 11).”

Noch deze motieven, noch de informatie waarop zij zijn gesteund, worden door verzoeker dienstig aangevochten.

Verder haalde verzoeker in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming niet één concreet en objectief verifieerbaar element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij ook daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou staan van de Oekraïense autoriteiten. Integendeel, verklaarde verzoeker in de vragenlijst in maart 2018 uitdrukkelijk dat er tegen hem geen proces voor een rechtbank werd gestart en dat hij nooit werd veroordeeld (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). In dit kader kan worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet kan volstaan om te besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees en het risico dienen immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Hiertoe blijft hij kennelijk in gebreke.

Het door verzoeker neergelegde stuk, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.6. Omtrent de situatie in verzoekers land van herkomst, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier tot slot terecht gemotiveerd:

“Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Charkov (provincie Charkov) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als

dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid en brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming. Derhalve worden voormelde motieven onverminderd gehandhaafd.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT